
Francisco Caja vs. Conde Duque de Olivares

Autor:

Data de publicació: 06-04-2018

**"Whoever writes the present, writes the past, and... whoever writes the past, writes the future."
(George Orwell , pseud. d'Eric Blair)**

("Qui escriu el present, escriu el pasat i... qui escriu el pasat, escriurà el futur.")

"La història l'escriu el que guanya, d'aquí l'aforisme de George Santayana:

"El poble que no coneix la seva història.., es veurà obligat a repetirla..."

**Cal donar per suposat que la gent té un coneixement mínim sobre la història de Catalunya..
qui no veu el paral·lelisme entre les frases del Caja i les del Conde Duque és que està cec!**

"Whoever writes the present, writes the past, and... whoever writes the past, writes the future." (George Orwell , pseud. d'Eric Blair)

("Qui escriu el present, escriu el pasat i... qui escriu el pasat, escriurà el futur.")

"La història l'escriu el que guanya, d'aquí l'aforisme de George Santayana:

"El poble que no coneix la seva història.., es veurà obligat a repetirla..."

Missatge subliminal per a gent amb intuïció sobre la història..

Cal donar per suposat que la gent té un coneixement mínim sobre la història de Catalunya..
qui no veu el paral·lelisme entre les frases del Caja i les del Conde Duque és que està cec!
qui no consideri al Caja història pura.. és que no coneix la història!

1637.- Gaspar de Guzmán y Pimentel

Hi ha tres camins que l'ocasió us prepara per tal d'assolir els vostres fins: encara que siguin camins molt diferents, la vostra majestat podrà arribar a unir els seus regnes, i, sense que se sàpiga, aquests tres mitjans s'ajudaran l'un a l'altre.

El primer, senyor, que és el més difícil de seguir, però també el més segur, consistiria en el fet que la vostra majestat afavorís els súbdits dels vostres altres regnes per tal que vinguessin a viure a Castella i s'hi casessin: cal facilitar-los aquesta via a fi que, veient-se ja naturalitzats castellans i admesos als oficis i dignitats de Castella, oblidin els seus orígens..

El segon mitjà seria que la vostra majestat, havent ajuntat un gran exèrcit, així com mariners i soldats entre les gentes sense treball, condueixi els regnes a tractar de llur reunificació per via de negociació, unint la força i l'astúcia: la força hi farà molt, però, sense que es vegi gaire, cal mostra-la com per casualitat.

La tercera via, que seria una via sense prèvia justificació, però la més eficaç, consistiria en una visita personal de la vostra majestat, acompanyat de la força militar de la qual he parlat, a un dels regnes que s'hagués escollit com a terreny d'experiència: caldria actuar de forma que s'aixequés un gran tumult popular, i amb aquest pretext començar la repressió, i a fi de portar la calma i evitar que recomencin els aldarulls disposar les lleis d'aquest regne de conformitat amb les de Castella per dret de conquesta.

xx09.- Francisco Caja

Creo que estratégicamente, el momento de noquear al catalán y devolverlo a las masías vendrá con la evolución del momento político Porque estos van en serio Es evidente que Mas y ERC van a llegar a un acuerdo para su aventura? secesionista

No nos van a dejar tirados a los defensores de España. Entre todos, devolveremos al catalán a su situación anterior a 1978. Es decir, matarlo de hambre y despojarlo del prestigio que ha obtenido a costa del castellano incluso si la secesión fuera adelante

Se les irá la mano al querer corregir la debilidad de su idioma por la falta de natalidad que tienen La mujer catalana, tan sensual ella, y que tan estrecha les ha salido a la hora.de parir... Será entonces que se lo haremos pagar y se cumplirá la

profecía de Don Leopoldo sobre la aportación de la inmigración

“Hay que fomentar la emigración de gentes de habla castellana (N.delT.:aunque sean de otra raza) a Cataluña y Valencia para así asegurar el mantenimiento del sentimiento español que comporta” (Leopoldo Calvo Sotelo-1984, Presidente del Gobierno 1981-1982)

Porque la comodidad que tiene la población con nuestro idioma, y su incomodidad con el catalán, hará que la gente se rebele.. Mas tarde o más temprano, el castellano volverá a señorear en Cataluña y no sólo en los tribunales y en la economía

Conde Duque de Olivares

«

La vostra majestat ha de considerar que l'afer més important de la seva monarquia és que esdevingui en realitat i veritablement rei d'Espanya. Vull dir amb això, senyor, que no us acontenteu de ser rei de Portugal, d'Aragó, de València i comte de Barcelona, sinó que treballeu guardant aquest designi secretament al vostre esperit per tal de reduir aquests regnes que componen Espanya a l'estil i a les lleis de Castella, de manera que ja no hi hagi cap diferència, perquè si obteniu aquest resultat sereu el príncep més poderós del món.

Aquest afer no es pot posar a punt en un temps limitat, ni és tampoc un projecte que es pugui descobrir a qualsevol, encara que sigui íntim, perquè cal actuar sense avisar. La vostra majestat pot emprendre ella mateixa el projecte, però cal que primerament tingui la bondat de llegir les breus advertències que li faig. En primer lloc, he de justificar la meua apreciació. Que la vostra majestat no dubti que jo desitjo que aconduxi els seus diferents regnes a l'estat més segur i al bé i a l'expansió de la religió cristiana, ja que sé que la present divisió i multiplicitat de lleis i furs afebleix el poder de la vostra majestat i l'entrebanca en la realització d'aquest objectiu tan just i gloriós. (...)

Hi ha tres camins que l'ocasió us prepara per tal d'assolir els vostres fins: encara que siguin camins molt diferents, la vostra majestat podrà arribar a unir-los, i, sense que se sàpiga, aquests tres mitjans s'ajudaran l'un a l'altre. El primer, senyor, que és el més difícil de seguir, però també el més segur, consistiria en el fet que la vostra majestat afavorís els súbdits dels vostres altres regnes per tal que vinguessin a viure a Castella i s'hi casessin: cal facilitar-los aquesta via a fi que, veient-se ja naturalitzats castellans i admesos als oficis i dignitats de Castella, oblidin els seus orígens...

El segon mitjà seria que la vostra majestat, havent ajuntat un gran exèrcit, així com mariners i soldats entre les gentes sense treball, condueixi els regnes a tractar de llur reunificació per via de negociació, unint la força i l'astúcia: la força hi farà molt, però, sense que es vegi gaire, cal mostra-la com per casualitat.

La tercera via, que seria una via sense prèvia justificació, però la més eficaç, consistiria en una visita personal de la vostra majestat, acompanyat de la força militar de la qual he parlat, a un dels regnes que s'hagués escollit com a terreny d'experiència: caldria actuar de forma que s'aixequés un gran tumult popular, i amb aquest pretext començar la repressió, i a fi de portar la calma i evitar que recomencin els aldarulls disposar les lleis d'aquest regne de conformitat amb les de Castella per dret de conquesta. Després procediríem de la mateixa manera a tots els altres regnes... Els altres afers dels vostres regnes, senyor, es redueixen a tenir cura de la justícia, bona administració i capteniment dels vassalls sota la permanent dependència de la vostra majestat. Cal fer executar sense rèpliques les ordres de vostra majestat en els seus regnes i vetllar per tal que no hi hagi cap dispensa de càstig per als desobedients, de manera que la lliçó pugui servir als mateixos que l'apliquen.

»

El 1640 aquest memorial de mentalitat absolutista va acabar provocant la revolta de Catalunya, amb la guerra dels Segadors, i la de Portugal.

Conseqüències

L'any 1635 Olivares va passar a l'acció. Convençut de que no podria doblegar la posició de les institucions catalanes, va declarar la guerra a França obrint el front de guerra a Catalunya. Tot seguit va emplaçar-hi el gruix de l'exèrcit, amb l'obligació d'allotjar a les tropes a les cases particulars. Amb el propòsit de crear un conflicte social, perquè les Constitucions Catalanes eximien d'aquesta obligació a l'estament nobiliari. La documentació de l'època cita una llarga i penosa llista d'abusos i crims comesos per l'exèrcit castellà sobre la població: lleves forçoses, robatoris, incendis, violacions, amputacions, assassinats, que sempre van quedar impunes. El pacte social -construït un segle i mig abans- entre pagesos i senyors que havia transportat Catalunya a la modernitat; quedava trencat.

Olivares va infiltrar un exèrcit d'especuladors que acaparaven aliments. Elements de la claveguera de l'estat que es finançaven amb els fons castellans destinats a polítiques de guerra. Es van apoderar dels circuits de distribució. I van aconseguir fixar preus ruïnosos per als productors i preus abusius per als consumidors. Fins i tot el Consell de Cent barceloní es va veure obligat a importar blat de Sicília per tal d'evitar els disturbis del poble; mentre el blat de Lleida era venut de contraban a l'exèrcit francès a benefici particular dels personatges que integraven la claveguera d'Olivares. La caiguda de preus va provocar la ruïna dels petits camperols que, endeutats amb els acaparadors, van perdre casa i terra. La documentació de l'època relata una tràgica onada de desnonaments que va destruir la cohesió social i la riquesa econòmica del país.

Les Cases de Caritat, es van omplir sobtadament. Nens orfes o abandonats pels efectes de la misèria imposada. Les taxes de mortalitat -en aquells anys- es disparen. I els boscos de Catalunya es van omplir de gent expulsada del sistema que malvivien en comunitats descontrolades alimentant el fenomen del bandolerisme. Els dietaris dels comerciants holandesos que transitaven pel país -abans de ser coaccionats i expulsats pels personatges de la cloaca- relaten una Catalunya destruïda econòmicament i encesa socialment. La llavor de la revolució dels Segadors. El 1640, esclataria un gran moviment antisenyorial. Però Olivares -que amb la seva ment castellana mai va entendre als catalans- no va comptar amb que aquella revolta acabaria amb un moviment nacional.

Al febrer de 1641 Pau Claris, president de la Generalitat, i el Parlament van proclamar la República catalana. Quaranta dies més tard, el president cau malalt sobtadament i moria la mateixa nit. Enverinat amb "Aqua di Napoli". Un potent verí que tenia la virtut de no deixar gaires pistes. Des d'un primer moment l'opinió pública de l'època va responsabilitzar a la claveguera hispànica de l'assassinat de Pau Claris. La sospita del magnicidi va planar sobre els agents d'Olivares infiltrats a la Generalitat. El cuiner? El cambrer? El majordom? El cas és que la maniobra no va agradar al rei espanyol, que la va considerar excessiva. Els seus enemics polítics es van acarnissar en aquest fet. I els banquers alemanys, alarmats, el van abandonar. Poc més tard es produïa la caiguda d'Olivares. Va ser expulsat de la Cort i va acabar fent-se investir com a cardenal: "Para no morir ahorcado el mayor ladrón de España se vistió de colorado". Però el model de claveguera que havia creat va romandre intocat i preparat per a futures missions.